

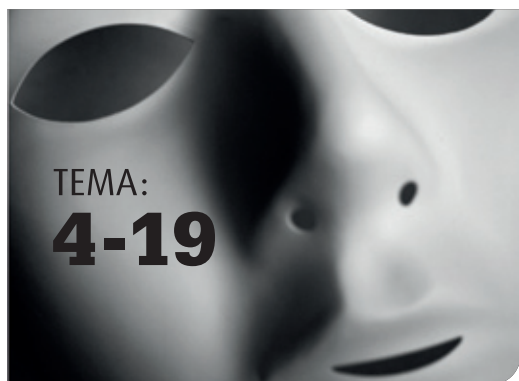
gaia

GAIA - Tidsskrift for international Solidaritet - nr. 65 - vinter 2010

Tema: Racisme

Læs også om jordbesættelser i Brasilien, faglig kamp på Filippinerne og Israels apartheid

TEMA:
4-19

20

25

GAIA 65 - Vinter 2010

INDHOLDSFORTEGNELSE

03 Fra tossegod til politisk magtfaktor

04 Racisme uden racister

10 Fra lejr til by

16 Her høstes højresvinget

20 Kampen for retten til et værdigt liv

25 "Arbejderne må stå sammen
uanset nationalitet"

26 Massakre i Maguindanao

28 Israel er en apartheidstat

GAIA udgives fire gange årligt af Internationalt Forum (IF). IF er en ungdomsorganisation, der siden 1970 har været aktiv i oplysningsarbejde om fortrinsvis den 3. Verden, indsamlingsarbejde til folkelige organisationer og frihedsbevægelser, protestkampagner mod krænkelse af menneskerettigheder samt udsending af unge til arbejde i folkelige organisationer i den 3. Verden. Geografisk er arbejdet koncentreret om Latinamerika, Mellemøsten, Sydøstasien, EU og Baskerlandet.

Redaktion:

Anna Storr-Hansen, Anne Rehder, Asta Nielsen, Lars Gaardsøe og Tobias Frost.

Artiklernes indhold udtrykker ikke nødvendigvis redaktionens holdning.

Oplag: 1200
Tryk: Eks-Skolens Trykkeri ApS.
ISSN: 0908-2492

Internationalt Forum
Griffenfeldsgade 41
2200 København N
Tlf: 35 37 18 89

gaia-redaktionen@internationaltforum.dk
www.internationaltforum.dk

Medlemsskab af IF inkl.
GAIA-abonnement: 100 kr. pr.
år. Særskilt Abonnement:
200 kr pr. år

did

FRA TOSSE GOD TIL POLITISK MAGTFAKTOR

Med det aktuelle tema om racisme, er det nærliggende at rette blikket mod bevægelsen og kampagnen Kirkeasyl, der efter mange års uimodsagt højredrejning, formåede at bryde den asylpolitiske konsensus med de største protester mod dansk asylpolitik nogensinde henover sommeren 2009.

Vigtige diskussioner melder sig naturligvis i kølvandet på en så skelsættende bevægelse. En diskussion handler om Kirkeasyls fravalg af en strukturelt orienteret kritik af den danske asylpolitik, frem for det enkeltsagsorienterede fokus på en gruppe irakere i klemme i systemet. I dette nummer af GAIA diskuteres også skismaet mellem radikalitet og reformisme i Kirkeasyls arbejde i artiklen Fra lejr til by.

Kirkeasyls vigtigste bedrift har været at bryde den offentlige konsensus om den såkaldt faste og fair udlændingepolitik. Den konsensus viste sig i løbet af 00'erne vanvittigt svær at bryde, og dette resulterede i en slags handlingslammelse hos de der ønskede at sætte en anden asyl- og udlændingepolitisk dagsorden. Kritikere af regeringens udlændingepolitik blev kaldt tosse gode og naive. Her har Kirkeasyl formået at rykke den offentlige diskussion fra hvordan man taler om udlændinge – den meget omtalte tone i debatten – til at handle om asylpolitikens store menneskelige konsekvenser og asylsystemets kynisme.

Dermed forlod Kirkeasyl det defensive fokus på at tale pænt til fordel for en offensiv dagsorden via det frugtbare samarbejde mellem asylansøgere og ikke-asylansøgere. Med den brudte isolation og det fælles politiske projekt handlede det ikke længere om at tale pænt om andre – disse "andre" fik faktisk selv taletid i offentligheden. Dette suppleredes af en meget konkret kampagne der var nem at solidarisere sig med for udenforstående. Meningsmålinger viste et stort og voksende flertal for asyl til irakerne – et flertal der langt fra var repræ-

sentativt for holdningen blandt partierne på Christiansborg.

Kunne Kirkeasyl have opnået dette ved at fastholde en systemisk kritik af asylpolitikken og ved at bruge begrebet racisme i kampagnen ligesom under Luk Lejren aktionen? Denne diskussion tages op i artiklen Fra lejr til by. Her argumenteres for at Kirkeasyls humanitære og afradikaliserede strategier spillede fallit og at man derfor i fremtiden må tage mere radikale midler i brug.

Kirkeasyl har været udsat for en overdreven statslig repression og arrogance, med konfiskerede penge, politivold og fuldstændig mangel på lydhørhed overfor respekterede menneskeretsorganisationer. På trods af Kirkeasyls humanistisk inspirerede kampagne, har erfaringen af politisk modstand og repressionen været meget omfattende.

Men bevægelsen har også medført andre vigtige erfaringer. Blandt andet erfaringen af hvor magtfuld alliancen mellem asylansøgere og ikke-asylansøgere er i den asylpolitiske kamp. Samtidig fik Kirkeasyl gennemført nogle meget slagkraftige civil ulydighedsaktioner med blokader ved bl.a. kirken og lufthavnen, uden at miste den brede opbakning. Dette kan meget vel hænge sammen med den humanistisk orienterede kampagne. Hvis man ser aktionen som begyndelsen på en stærk asylpolitisk bevægelse, er der ingen grund til at tale sejrene ned og sige at vi må gribe til mere radikale midler. Slet ikke hvis hovedformålet med påkaldelsen af radikale midler er at bestyrke et svækket aktivistmiljø i det rigtige i at tænke ustrategisk, men affirmativt overfor ens egen identitet. "Radikalitetsbarometeret" kan ofte blokere for vigtige strategiske diskussioner. Diskussioner om hvad Kirkeasyl har opnået og hvordan bevægelsen har ændret vilkårene for den asylpolitiske aktivisme i Danmark.

RACISME UDEN RACISTER

RACISME UDEN RACISTER

Når racismen bliver så omfattende og almindelig, at den bevæger sig ind og er med til at forme samfundets strukturer, bliver den også mere ukonkret og svær at udpege. Når racismen bliver strukturel, er det pludselig ikke nok at bekæmpe racisterne. Med racismens almindelighed følger nemlig benægtelsen af, at det handler om racisme, og så findes der jo pludselig ingen racister. Denne artikel vil forsøge at pege på nogle af de mekanismer, der former racisme i Danmark.

Asta Nielsen

Ofte forbinder man racisme i Danmark med stærkt højreorienterede grupper eller Dansk Folkeparti, med racistisk motiveret vold og chikane, eller med udvisning af flygtninge til en uvis og højst usikker skæbne. I disse former er racismen tydelig og nem at få øje på, og de grupper eller handlinger, der kan gøres til mål for den antiracistiske kamp, er relativt lette at udpege, om end de kan være nok så krævende at bekæmpe.

Mere abstrakt og uhåndterbart bliver det, når racismen bevæger sig ind i de praksisser, der strukturerer den almindelige hverdag, eller når den bevæger sig langt hen over den politiske midte, og ikklæder sig legitimerende forklaringer om, at det handler om problemer som fx kulturforskelle, manglende integration, ghetto-dannelse, sociale problemer, kvindeundertrykkelse eller religiøs ekstremisme. I denne udgave går racismen hånd i hånd med benægtelsen af, at der er tale om racisme, og derfor er den svær at udpege og derfor også svær at bekæmpe, idet det kan være svært at finde ud af, hvad man skal rette sin kamp mod.

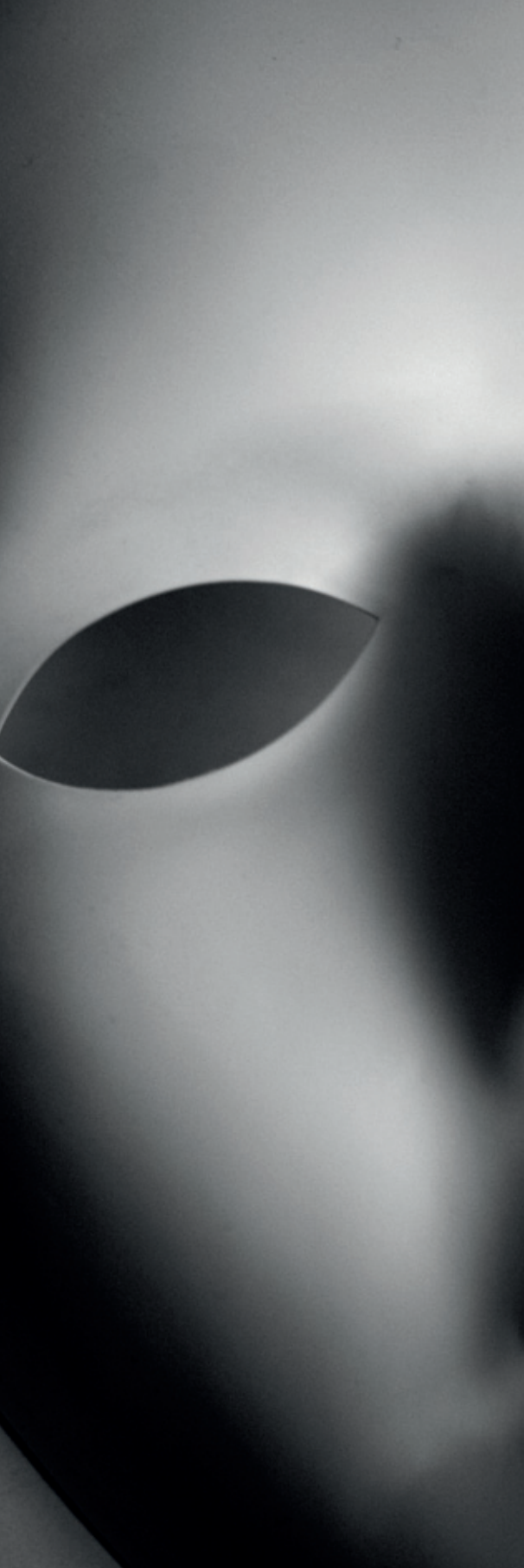
Fra biologi til kultur

"Jeg er ikke racist, men...", lyder det, og så følger fx en bekymring om at sende sit barn i en skole, hvor mere end en tredjedel er såkaldt 'tosprogede' børn – dvs. brune børn. Underforstået i sådan en holdning ligger det, at det er bedre for børn at slippe for 'tosprogede' børn. Og endnu mere underforstået, børn har bedre af at være sammen med 'danske' børn – dvs. hvide børn. Når det for mange hænger fint sammen at have sådanne synspunkter og samtidig ikke opfatte sig som racist, er

det sandsynligvis fordi man abonnerer på en biologisk racisme-forståelse, og derfor opfatter racisme som der, hvor man ikke bryder sig om andre mennesker på baggrund af en idé om forskellige biologiske menneskeracer, som genkendes i form af såkaldte 'raciale kendetegn' som fx hudfarve og andre fysiske træk. I stedet forklarer man sin holdning med, at det handler om kulturforskelle, eller sociale problemer som følge af forældrenes anderledes kultur. Således kommer racismen til udtryk gennem en hierarkisering af kulturer, og derfor omtales den type racisme, der findes nu ofte som 'kulturel racisme' i modsætning til den tidligere 'biologiske racisme'. Men spørgsmålet er, om der egentlig er så stor forskel på de to typer racisme, eller om henvisningen til kulturforskelle ikke snarere er et retorisk greb, der kan bruges til netop at afvise, at der er tale om racisme og dermed komme antiracismen i forkøbet.

Kultur som arv

Når der tales om, at '2. og 3. generations-indvandrere' og 'tosprogede børn' udgør en kulturel forskellighed, netop på grund af deres forældres og bedsteforældres kultur, gives der udtryk for en forståelse af, at kulturelle egenskaber kan nedarves, og dermed nærmer man sig et biologisk race-begreb, hvor 'racen' også forstås som noget medfødt, arvet fra forældrene. Ord som 'rødder' og 'etnisk oprindelse' er med til at fremme en sådan arvelighedsopfattelse. Et ord som 'etnicitet' kommer derfor tæt på 'race'-begrebet, idet det udtrykker en forestilling om etnicitet som noget medfødt, og som man derfor ikke kan slippe af med. Og når bestemte kulturelle egenskaber knyttes

til etnicitet, bliver hierarkiseringen af disse forestillinger om kultur de facto til en hierarkisering af mennesker af forskellig 'etnicitet', der i praksis aflæses i form af fx hudfarve og andre fysiske kendetegn, præcis som den tidligere 'race'-opfattelse. På den anden side betyder forestillingen om, at det handler om kulturforskelle, at nogle, der bærer de racialiserede fysiske kendetegn kan optræde som næsten inkluderet i det hvide danske, som det fx er tilfældet med en som Naser Khader. Desuden kan sådan en næsten-inklusion bruges som legitimering af en racistisk praksis ved netop at benægte, at der er tale om racisme, fordi man tilsyneladende inkluderer 'racialiserede' individer.

I denne sammenhæng er det vigtigt at fremhæve, at de racialiserede kendetegn ikke er statiske, men ændrer sig i takt med de magtmekanismer, der udpeger de ekskluderede befolkningsgrupper. Desuden er de rent fysiologiske kropstegn tæt forbundet med mere kulturelt betingede kendetegn som fx navne, dialekt/accent, beklædning eller religiøs/kulturel adfærd, i racialiseringsprocessen.

Imperialismens betydning for racisme

Det er ved, at bestemte synlige kendetegn knyttes til forestillingerne om den afvigende eller underordnede kultur, at der bliver tale om racisme. Dermed også sagt, at det er racismen der skaber de raciale kendetegn, idet det er den historiske konteksts strukturer af magt og dominans, der sætter rammen for hvilke synlige kendetegn, der knyttes til forestillingen om laverestående 'fremmede' kulturer. Her spiller imperialismen ind, idet der knyttes en tæt forbindelse mellem, på den ene side politisk,

” Mere abstrakt og uhåndterbart bliver det, når racismen bevæger sig ind i de praksisser, der strukturerer den almindelige hverdag, eller når den bevæger sig langt hen over den politiske midte.

økonomisk eller militær magtudøvelse på globalt plan, i form af fx krige eller udbytning, og på den anden side den idé om 'fremmede kulturer', der vokser frem inden for de imperialistiske stater, som fx Danmark. De 'fremmede kulturer' kan således fremstå som truende, eksotiske eller offergjorte alt efter de relationer, der udspiller sig mellem de magthavende stater i 'Vesten' på den ene side, og på den anden side de dele af verden, hvor 'kulturen' forestilles at have sin oprindelse. For øjeblikket er den mest iøjnefaldende forbindelse den, der er mellem den såkaldte 'krig mod terror' og racismen mod muslimer og mennesker hvis udseende opfattes som arabisk, og opfattelse af disse mennesker som nogle gange truende og andre gange offergjorte – alt efter om der i det konkrete tilfælde er tale om fx en terrortrussel – som bliver gjort til repræsentant for den 'fremmede kultur', eller fx flugt fra et undertrykkende regime – som bliver gjort til offer for den 'fremmede kultur'. Her spiller køn også ofte en afgørende rolle. Et eksempel herpå er myten om, at invasionen af Afghanistan skete for at 'redde' de undertrykte burka-klædte kvinder, en forklaring, der minder meget om forestillingerne om, at den 'muslimske kvinde' i fx Danmark skal reddes fra hendes undertrykkende mand, bl.a. gennem et forbud mod at bære burka, som for nyligt foreslået af De Konservative og siden Dansk Folkeparti.

Nationalisme

Selvom imperialismen ofte vil racialisere de samme synlige kendetegn i mange dele af verden, spiller nationalisme også en afgørende rolle. Som beskrevet bygger racismen på en hierarkisering af grupper, som opfattes som kulturelt forskellige. For at retfærdiggøre, at

nogle kulturer er mindreværdige, er det for racismens logik nødvendigt at fremhæve sin 'egen' kultur som bedre end de andre. Her spiller nationalismen ind, idet 'de fremmede' kulturer netop bliver sat i relation til det, der opfattes som 'dansk kultur', som nærmest på selvindlysende vis bliver regnet for den rigtige kultur i kraft af at man befinder sig i Danmark. Ved at knytte en idé om en særlig (god) kultur til det at være dansk, bliver 'den danske kultur' på samme måde som 'de fremmede' kulturer gjort til en form for kerne, som man besidder blot i kraft af at være født som dansker, og nærmer sig dermed også en biologisk forståelse af at være noget, man arver.

Blandt andet gennem statistiske målinger opdelt på 'danskere', 'indvandrere' og '2. generationsindvandrere', og som noget nyt også '3. generationsindvandrere', fra henholdsvis 'vestlige' og 'ikke-vestlige' lande (som er den opdeling Danmarks Statistik benytter sig af) fastholdes en forestilling om disse grupper som faste størrelser, og dermed 'danskere' som en homogen gruppe, der kan være bærere af en 'dansk kultur'. Desuden legitimeres den nationale kulturs status gennem idéen om, at den udgør en majoritet i det pågældende land (den optræder dog også i en afart som 'vestlig' kultur).

Størrelserne majoritet og minoritet giver kun mening, idet man befinder sig inden for en national ramme. Det er kun i Danmark, at 'danskere' er en majoritet. Derfor må racismen i Danmark (og andre lignende europæiske lande) knyttes til den historiske sammensmeltning af stat, territorium og forestillingen om et kulturelt fællesskab, som netop udtrykkes i idéen om 'den danske nation'. Denne idé kan bruges som politisk magtredskab, for netop

” Det er ved, at bestemte synlige kendetegn knyttes til forestillingerne om den afvigende eller underordnede kultur, at der bliver tale om racisme.

ved at fremstille 'dansk kultur' som en homogen størrelse, der kan knyttes til størstedelen af befolkningen og til 'nationen' som sådan, kan den fremstilles som truet af 'fremmede' minoriteter. Og idet det 'danske' også knyttes til staten har det også en juridisk og politisk dimension, i form af de rettigheder og pligter, der følger med et statsborgerskab. Dermed bliver den 'kulturelle' racisme mod mennesker, der opfattes som minoriteter i forhold til den 'danske' kultur, og afvisningen af nye danske statsborgere to sider af samme sag, nemlig den ideologisk-nationalistiske opretholdelse af 'den danske nation' som både kulturel og politisk enhed.

Køn og klasse

Ofte knyttes der også andre parametre end de 'raciale' kendetegn, som fx hudfarve, til den praktiske racistiske diskrimination og ekskludering, idet de ofte knyttes sammen med parametre, der mere handler om klasse eller køn. Fx kan man i den måde, der tales om integration af 'indvandrere' på, høre, at dette ofte knyttes til arbejdsløshed eller 'etnisk' opdeling af arbejdsmarkedet, samt til spørgsmål om såkaldt ghetto-dannelse og parallelsamfund, der i praksis ofte i virkeligheden refererer til boligområder med en overvejende fattig befolkning, og således snarere handler om klasse end om 'etnicitet'. Når det gælder køn, er det en gammel kending, som også berørt ovenfor, at forestillingen om 'det ligestillede Danmark' bliver stillet i modsætning til forestillingerne om 'den undertrykte muslimske kvinde' og 'den farlige muslimske mand'. Ulighed, der skyldes klasse og køn bliver dermed også pakket ind i den racistiske kulturpakke, idet uligheden flyttes til kun at findes blandt 'de fremmede'

kulturer, mens den 'danske' kultur er herligt fri for ulighed. Den nye racismes reference til kultur betyder altså, at idéen om hvad den danske kultur er, spiller en stor rolle. Men da der netop er tale om en idé om den nationale kultur som noget særligt godt og berettiget, er der tale om nationalisme, dvs. det nationale som ideologi. Som sådan virker nationalismen ideologisk ved at give plads til en forestilling om enhed og fælles interesser for alle danskere, og kan dermed skygge for fx klassebestemte interesseforskelle, der går på tværs af nationaliteter.

Nationalisme i Danmark, det (knap så) nye Højre – og det nye Venstre?

At Dansk Folkeparti er meget aktiv i fremsættelsen af en dansk nationalisme er en gammel nyhed, og er del af en større europæisk højre-nationalistisk bølge, der især har taget fart siden 1990'erne. Nyere er det, at også venstre-fløjen melder sig på banen i kampen om det nationale. Det er især SF, der har markeret sig på den nationalistiske bane, og har tilsyneladende opnået en markant fremgang på baggrund af den strategi. Senest har SF tilsluttet sig DF's såkaldte 'repatrierings'-forslag om at betale indvandrere fra 'ikke-vestlige lande' for at frasige sig deres opholdstilladelse i Danmark. Desuden har ikke mindst Villy Søvndal benyttet en nationalistisk retorik, som fx i sin blog på politiken.dk, hvor han 12. november går "til kamp for de ægte danske værdier". I blog-indlægget skriver Søvndal om fællesskab, lighed, velfærd og tryghed som 'ægte' danske værdier, og stiller dem i modsætning til de værdier, som højrefløjen kalder danske, men som ifølge Søvndal ikke er 'ægte' og dermed altså

må forstås som en slags bedrageri mod hvad, det 'danske' rigtigt er, som en – med Søvnalds ordvalg – "forloren nationalisme" hos højrefløjen. På den måde giver han netop udtryk for at det 'danske' kan forstås som en essens – en kerne af de 'ægte' danske værdier, der fremstår givne og uforanderlige i deres 'danskhed', og modsat højrefløjens 'forlorte nationalisme' ser det ud til, at Søvnald gør sig til talsmand for en 'ægte' nationalisme.

Udover at Søvnald forsøger at tage patent på disse værdier, kommer de i den kulturelle 'danskheds-indpakning' derudover til at fremstå som en legitimering af en nationalistisk dagsorden, snarere end at fremstå i deres egen ret som væsentlige politiske idealer. Det fremstår snarere som om, at hvis blot man kæmper for det 'ægte' danske, så følger fællesskabet, ligheden, velfærden og trygheden med automatisk, fordi disse værdier netop præsenteres som 'ægte' danske per definition. Når partiet så samtidig tilslutter sig en politik, der signalerer at nogle mennesker er uønskede i Danmark, idet man vil betale dem for at holde sig væk, kommer denne kamp for 'de ægte danske værdier' til at indgå i en fastholdelse af en hierarkisering af mennesker på baggrund af en idé om, at de tilhører bestemte faste kulturer, hvor den 'danske' er den, der bør være i Danmark. En af idéerne med 'repatrieringsloven' er jo netop, at såkaldt 'utilpassede' eller 'ikke-integrerede' indvandrere skal motiveres til at forlade landet.

Læs mere om imperialism, køn og racisme i Anna Storr-Hansens artikel i Gaia nr. 59, forår 2008

FRA LEJR TIL BY

Et meget subjektivt skrift om Kirkeasyl og København.

Lise Olivarius

20. august 2009.

Det er nat i Sandholmlejren. Og udenfor, hvor jeg holder vagt sammen med tre andre Kirkeasylfrivillige. Eller hvad det nu er, vi foretager os. Asylvagter, kalder vi os; vores opgave er at holde øje med udgangene og slå alarm, hvis vi ser noget, der ligner en udvisning. Derefter er planen at blokere lufthavnen.

Det er en uge siden, Brorsons Kirke blev ryddet. En uge siden, at irakernes kamp, efter på yderst anmassende vis at have rykket sig ind i centrum af byen og den offentlige debat, blev trængt tilbage og igen forsøgt stuvet af vejen i en afkrog af samfundet. Der er altså sket en bevægelse fra lejr til by tilbage til lejr igen.

Så vidt, så skidt. Men skulle man se lidt lyst på tingene, hvad jeg stadig er i stand til på dette tidspunkt, kunne man måske tale om, at irakerne tog lidt af byen eller byens modstandspotentiale med sig tilbage til lejren. Måske af (medie)opmærksomhed, for eksempel. Eller mig. Ikke fordi jeg tror, min tilstedeværelse i sidste ende gør en forskel, men fordi mit udgangspunkt må være subjektivt. Hvis jeg skal skrive historien om Kirkeasyl, må det blive min historie.

Det er en mørk og stille nat. Vi er så langt ude på landet, at her ikke engang er gadelygter. Jeg har boet i København så længe, at jeg helt har glemt, mørke og stilhed kan være så massivt.(...)

Uden for Sandholm kan der dog være helt livligt. Søvnløse og snakkesalige beboere stopper for at sludre; mange er overvældende positivt indstillede over for vores tilstedeværelse og vil meget gerne i kontakt. Hver gang jeg kommer hjem fra en vagt, har jeg lommerne fulde af papirlapper med nedkradsede navne, telefonnumre og e-mailadresser. Forbipasserende slår sig ned blandt de puder og madrasser, der udgør vores vagtpost, og som forskellige venlige beboere har hentet til os sammen

med mad i skumplastbakker og litervis af kaffe. Man kan næsten blive lullet ind i en afslappet stemning af pyjamasparty, og man kan brat blive revet ud af den igen, når en asylansøger midt i en hyggelig samtale pludselig fremviser sine torturar, meddeler, hun har aids eller spørger om jeg ikke nok kan hjælpe med at få hans børn til landet. Eller bare fortæller om en gængs dansk asylsagsbehandling. (...)

By, lejr, center, scene

Lad mig spole to måneder tilbage. Det er nat på Nørrebro. Jeg holder vagt uden for Brorsons Kirke. Her bor en gruppe afviste irakiske asylansøgere, som har taget den modige beslutning at flytte deres kamp ind i byen og ud af lejren. Eller centret, som det så officielt, eufemistisk og misvisende hedder – men lejren er ikke et center, ikke i nogen af ordets betydninger. Byen er centrum. (...)

Hvad kan byrummet i sin egenskab af centrum eller koncentration af mennesker bidrage med i kampen for asyl? Byen er blandt andet det offentlige rum, og det offentlige rum er sted for mødet med den anden. I byen findes det offentlighedens søgelys, som er både en mulighed og en risiko. Men byen er også rum for det modsatte, for underjordisk virksomhed. Byen har potentiale for både synlighed og usynlighed – mens lejren på en mærkelig måde udelukker begge dele ved på én gang at være rum for overvågning og isolation – og i kampen for irakernes sag er begge potentialer blevet udnyttet; man har arbejdet både over og under jorden.

Men det er dog ubetinget den førstnævnte strategi, synlighedens, der har været den dominerende. Jeg bliver ved med at gribe fat i en bestemt formulering: Byen er scene for...- og jeg bliver ved med at navigere uden om, af frygt for at lægge vægt på et iscenesættelsesaspekt af kampen. Samfundet skal jo helst ikke

være et skuespil. Den slags betænkeligheder. Men måske er figuren "byen er en scene" netop passende for Kirkeasyls strategi, som i høj grad har baseret sig på eksponering. En stor del af kampen har udspillet sig i medierne. En anden stor del har formet sig som symbolske manifestationer. Strategien har (lidt groft sagt) baseret sig på fremvisning af sårbarhed i et forsøg på at appellere til medfølelse. Kirkerummet var også et udstillingsrum. (...)

Strategien har måske nok skabt en vis folkelig velvilje, men den må grundlæggende siges at have slået fejl. Systemet viste sig som ubønhørligt. Lige så vel som politiet ikke veg tilbage for at slå løs på fredelige de-

monstranter, blev magten ikke afvæbnet af den demonstrative sårbarhed. Tværtimod. Den lugtede blod og slog ned på enhver blotelse. Sagen blev udnyttet til symbolpolitisk at demonstrere konsekvens fra regeringens side, og staten behandlede både egne og andre borgere som uartige (og meget uønskede) børn, der skulle lære, det ikke kan betale sig at lave ballade. Sådan en stat er det omsonst at appellere til.

"Men det er da i hvert fald lykkedes os at skabe opmærksomhed", har det trøstende omkvæd lydt, når alting har set sortest ud. Men hvis opmærksomhed ikke fører til handling, bør man måske sætte spørgsmålstegn ved den præmis, at opmærksomhed per definition er godt. Det samme gælder massemobilisering. Når masserne er mobiliserede, må de også foretage sig noget. Ud over rent symbolske manifestationer [1].

Men Kirkeasyl repræsenterer generelt en afradikaliseret form for aktivisme, og bevægelsen adskiller sig på flere måder fra den klassiske asylaktivisme. Ved i højere grad at arbejde inden for systemet, ved sin insisteren på at være et borgerinitiativ, sin retorik om anstændighed og barmhjertighed, sin reformistiske, næsten velgørenhedslignende karakter (for nu at være lidt grov) og sin udvidelse af sin målgruppe til også at omfatte den almindelige, pænt midtersøgende, Politiken-læsende dansker. Kirkeasyl minder på nogen måder mere om en humanitær organisation end et aktivistisk projekt. Man kan rette samme kritik mod Kirkeasyl som mod mange NGO'er: At der fokuseres på hvad der er galt, men ikke (nok) på hvorfor det er galt. Kirkeasyl har på vildt imponeren-

de, professionel vis knoklet for den enkelte irakers liv – men i den kamp er det større politiske perspektiv somme tider gået tabt, eller i hvert fald ikke blevet ekspliciteret udadtil.

På trods af Kirkeasyls relative tilbageholdenhed med at agere for "politisk", har kritikken fra forskellige modstandere lydt, at Kirkeasyl tager mennesker som gidsler i kampen for en politisk dagsorden. I det omfang en sådan kritik overhovedet skal tages alvorligt som andet end slet skjult legitimering af en xenofobisk agenda, kan man kun svare: Selvfølgelig har Kirkeasyl en politisk dagsorden. Kampen mod en racistisk stat må og skal naturligvis være dybt politisk. (...)

13. august 2009.

Det er dagen efter rydningen af kirken. Jeg står på Christiansborg Slotsplads sammen med over tyve tusind andre, der er gået på gaden i protest. Det skulle efter sigende være den største demonstration mod regeringens udlændingepolitik nogensinde. Og på trods af mulighederne ved denne unikke masse-mobilisering, forbliver aktionen domineret af reaktion, reformisme og national selvgothed. Af anstændighed. Som i Yildiz Akdogans (mf'er, socialdemokrat) tale, hvis argumentation lyder, at barmhjertighed er en særlig dansk værdi, og asyl til irakerne vil være en fjer i hatten på danskheden. Og andre taler om anstændighed.

Den slags retorik er måske ikke direkte skadelig, men den formår mildt sagt ikke at adressere den egentlige problematik. For det handler ikke om anstændighed, ikke om barmhjertighed, ikke om at den danske stat bør vise storsind over for få udvalgte, som det er særligt synd for. Det handler for det første om den danske udlændingepolitik som helhed – mange andre end de 282 irakere bør få øjeblikkeligt asyl – og for det andet om, at nationalstaten generelt og den danske i særdeleshed er

en grundlæggende racistisk, ekskluderende og dræbende konstruktion. Kampen for asyl må udfordre nationalstaten. (...) For at formulere en positiv politik: Det handler om, at migration er et potentiale. At bevægelsen af mennesker er grundlæggende god. Derfor betyder det noget, at kampen for asyl rykker ind i byen. Både byen og migrationen skaber sprækker i nationalstatens suveræne og homogene enhed. Og låner af hinandens modstandsformer – som når asylkampen tager form af gadekamp [2].

12 timer tidligere. Endnu en nat på Nørrebro. Politiet er gået ind i kirken. Jeg står udenfor sammen med et par hundrede andre demonstranter (lidt fortumlede og søvndrukkne, væltet ud af sengen efter at være blevet vækket af den frygtede kæde-sms). Her bliver ikke råbt slagord om anstændighed, det er derimod de klassiske asylaktivistiske paroler, der bliver hevet frem: Asyl! Til alle! Her og nu! og No borders! No nations! Stop deportations! Det er ikke Kirkeasyls officielle mål eller politik, hverken asyl til alle eller ophævelse af nationalstaten, men det er hvad vi råber. Og mener. For Kirkeasyl er en bred bevægelse og rummer også mere progressive og radikale elementer, som rækker ud over den reformistiske symbolpolitik, der somme tider stjæler (medie)billedet. På trods af visse symbolske træk (når demonstranterne på så imponerende veldisciplineret vis opretholder aktionens rent defensive karakter og pæne tone er det først og fremmest for at skabe goodwill i medierne), er det ikke rent symbolsk, det der sker i nat. Men lige nu står jeg og fryser på Rantzausgade og er absolut ikke i stand til at se noget progressivt aspekt ved nattens hændelser. Vi står bag en mur af kampklædte betjente og kan kun se på, mens kirkens mandlige beboere en efter en, bliver ført ud af kirken og ind i den ventende bus. (Her bliver jeg nødt til at operere med et os (danskere) og et dem (irakere),

beklager, men det er skel, der er påtvunget og genindført af den polititur, jeg lige nu stirrer ind i ansigtet, som et lille stykke landegrænse mellem statsborgere og statsløse). De fleste er forholdsvis rolige, hvad enten det så er af chok eller resignation. Nogle forsøger at vinke med de bagbundne hænder. Bussen begynder at køre. Vi danner blokader, får bank, bliver slæbt væk, løber, danner nye blokader, får flere bank. Det står på i et par timer. Så kører bussen væk med irakerne, og demonstranterne står tilbage med blå mærker (af knippelslag) og røde øjne (af gråd eller peberspray).

Intimpolitik og berøringsangst

Byen er som sagt rum for mødet med den anden.(..) Byen kan med sit offentlige rum udfordre intimsfæren (som er en borgerlig konstruktion) og dermed også berøringsangsten. Selv om Brorsons-beboernes mangel på plads og privatliv langt fra er optimalt eller behageligt, betyder det noget, at de før så isolerede menneskers dagligliv rykker ind i kirkens semi-offentlige rum. Det betyder noget, at vi laver mad, passer børn og vasker bleer sammen. Og at vi taler sammen.

De første par gange jeg er vagt, gibber det uvilkårligt i mig, når jeg hører en frivillig eller en beboer uden videre spørge en anden: Har du været tvungen Baath-soldat? Har du været udsat for tortur? Men jeg finder hurtigt ud af, at de fleste gerne vil både spørges og svare. (...) Byen kan som sagt udfordre intimsfæren. Nedbryde grænsen mellem det offentlige og det private og gøre det personlige politisk, for nu at stjæle det gamle, men stadig relevante feministiske slagord. Kirkeasyl er som sagt et politisk projekt, og politik handler om følelser. Det er svært at skrive om følelser, så jeg remser hurtigt op for at få det overstået: At være involveret i Kirkeasyl er følelsen af sorg, smerte, chok, vrede, magtesløshed, knippel-

slag, peberspray. Det er følelsen af at skulle revidere sit verdensbillede et par gange om dagen. Følelsen af, at man burde omsætte alle de følelser til noget konstruktivt. Følelsen af, at man burde levere knivskarpe kulturkritiske analyser, og følelsen af at være komplet ude af stand til at gøre det.

Af alle de nævnte følelser er vrede almindeligt anerkendt som politisk drivkraft, mens følelser som sorg og depression for det meste tilskrives den private sfære. Men ifølge Judith Butler – for nu at tage fat i en helt anden slags feminisme – kan sorg også være politisk mobiliserende. Som hun skriver i *Precarious Life - The Powers of Mourning and Violence*: Mange mennesker tror, at sorg er privatiserende, at den genskaber en situation, hvor vi er alene og i den forstand er apolitiserende. Men jeg tror, den tilvejebringer en følelse af politisk fællesskab med en kompleks orden, og den gør først og fremmest dette ved at fremhæve de relationelle bånd, der har implikationer for en teoretisering af fundamental afhængighed og etisk ansvar [3].

Den politisk vakte sorg hænger tæt sammen med livets skrøbelighed og kroppens sårbarhed, og sårbarheden hænger igen sammen med fællesskabet, med vores udsathed som forbundne til hinanden: Tab og sårbarhed synes at være en følge af vores væren socialt konstituerede kroppe, knyttet til andre, med fare for vold i vores egenskab af udsathed [4]. Det er svært at lade være med at relatere til Kirkeasyls strategi, som jeg tidligere kaldte eksponering og demonstrativ sårbarhed. En strategi, der som sagt har spillet fallit, og som også bør kritiseres af andre grunde. Men det sorgfulde, følsomme engagement kan sagtens være radikalt. Det handler om at anerkende sorg og følelser generelt som kritisk, politisk praksis, og om at gøre op med den binære modsætning mellem den private enkeltperson

og det politiske fællesskab. For det intime er også politisk.

Det sorgfulde engagement bør vel at mærke ikke udelukke vrede. Det er nødvendigt med strategier, der både er mere offensive og mere undvigende end hvad Kirkeasyl foreløbig har budt på. Vi bliver i det hele taget nødt til at gribe til mere radikale midler i en erkendelse af, at retssystemet er sat ud af kraft. Vi kan ikke operere inden for loven, når staten ikke længere selv gør det.

Det forekommer mig, at et generelt brugt greb til kontrol af subjekter i et postdemokratiske Vesten, er en kilen sig ind i en sprække mellem lov og ikke-lov. Magten handler gennem ikke helt institutionaliserede institutioner, der benytter sig af institutionens autoritet uden at være underlagt dens regler. Det er et kunstgreb, der i stor udstrækning har været anvendt i sagen om irakerne. Flygtningenævnet er en domstol og ikke en domstol. Ellebæk er et fængsel og ikke et fængsel (og virkelig et utrolig mærkeligt sted). De indsatte er ikke rigtig anklaget for noget. Den irakiske delegation fandt ingen helt ud af, hvad var. Alligevel lod man den træffe suveræne afgørelser om irakernes liv.

Det er måske den undtagelsestilstand, alle taler om.

Artiklen er en forkortet udgave af en tekst bragt på openhagen.net.

[1] I praksis er en handling aldrig enten symbolsk eller konkret, men det er vel muligt at tale om grader af symbolskhed.

[2] Det er måske ikke helt efter bogen at kalde det, der skete på rydningsnatten for gadekamp. Der skal måske to (voldelige?) parter til en kamp, og det er vigtigt at understrege, at alle demonstranter nærmest bogstavelig talt til bevidstløshed overholdt kodekset om ikke-vold og udviste en næsten uhyggelig selvdisciplin ved fuldstændig passivt at sidde ned og lade sig gennemtæve.

[3] Judith Butler: *Precarious Life – The Powers of Mourning and Violence*, Verso 2004, s. 22.

[4] Ibid, s. 20.

HER HØSTES HØJRESVINGET

Der er direkte sammenhæng mellem den stigende dæmonisering af udlændinge og tilslutningen til Danmarks yderste højre. Forskellige fascistiske grupper forsøger strategisk at udnytte højredrejningen til at hverve nye kræfter.

Projekt Antifa // projektantifa.dk

Kommunalvalget den 17. november bød igen på ny fremgang for Dansk Folkeparti (DF). Partiet har haft succes med sin slipseklædte racisme og kom endnu engang tættere på en borgmesterpost. En del af fremgangen skyldes uden tvivl, at det er

lykkedes for Dansk Folkeparti, at distancere sig fra det mest rabiate højre, der stadig gerne vil bære hagekors, heile og tale 'lige ud af posen'. Det har ikke altid været lige nemt, men det er lykkedes, at skabe en illusion om, at der ikke er noget slægtsfællesskab mellem DF og det

(mere) ekstreme højre som Jonni Hansens DNSB, det hedengangne Dansk Front og lignende grupper.

Dansk Folkeparti opfattes som stuerene. Tidligere oplevede analyseinstituttet Gallup, at folk ikke ville indrømme, at de stemte på DF, når instituttet lavede rundringninger, fordi de andre i stuen ville høre det. Det gav i en årrække problemer med meningsmålingerne, men sådan er det ikke længere. I dag har folk ikke noget problem med at erkende, at de stemmer Dansk Folkeparti. Gallups erfaring er et lille, men meget sigende, eksempel på den højredrejning, der har fundet sted det seneste årti. Partiet har haft held til at trække udlændingedebatten kraftigt til højre. Racistisk retorik og politik er nu nærmere reglen end undtagelsen blandt Folketingets partier. Kravene til indvandrere og flygtninge skærpes mens

rettigheder fjernes eller udhules. Og hver gang en ny stramning er vedtaget, så står Dansk Folkeparti klar med den næste. Det er skruen uden ende. Grænsen for hvad der er acceptabelt at mene og gøre rykkes stadigt længere ind på det ekstreme højres præmisser.

Højrefløj med fælles interesse

Selvom de ikke vil erkende det, så har Dansk Folkeparti brug for folk, der stadig taler om "de racefremmede," for det får partiet til at fremstå som civiliserede demokrater. Til gengæld er Dansk Folkepartis arbejde i Folketinget og i den offentlige debat med til at udvide rekrutteringsgrundlaget for de erklærede racister. Der er ingen tvivl om, at der er en direkte sammenhæng mellem den stigende dæmonisering af udlændinge og tilslutningen til de højre-ekstreme bevægelser. Det sår tydeligt under

så kaldte Muhammed-krise i 2006, hvor Dansk Front voksede kraftigt. Tilstrømningen var et skoleeksempel på, hvordan det ekstreme højre høster afgrøderne af, hvad de slipseklædte racister sår, gennem målrettet udnyttelse af højredrejningen.

Bløde racister

Selvom bagmændene primært var erklærede nazister, lagde de en mere 'blød' linje, da Dansk Front blev dannet. Holger Danske og dannebrog blev brugt i stedet for hagekors, og racistisk ideologi blev forklædt som "patriotisme." Organisationen førte de organiserede racister ud på internettet og gjorde nyhedsbloggen danskfront.dk til et nøgleelement i formningen af den nye højre-identitet. Udtrykket blev styret stramt og strategisk. Alt sammen for at få de samme racistiske budskaber til at glide lettere ned.

Den mere bløde linje kom ikke af sig selv. En række af netværkets drivende kræfter havde lært deres politiske og organisatoriske håndværk i Dansk Folkepartis Ungdom i årene forinden. Efterfølgende har der også flere gange være sager om sammenfald mellem de to organisationer. Blandt andet afsløredes Dansk Folkepartis daværende lokalformand i Kalundborg, Dan Jochumsen, i 2006 som afdelingsleder for Dansk Front på Vestsjælland, og ved kommunalvalget i november 2009 stillede et tidligere medlem af Dansk Front op i Allerød for Dansk Folkeparti, ligesom en række tidligere Front-medlemmer hjalp i partiets valgkamp.

Selvom den blødere stil har ført til ny fremgang, er det ikke sket uden problemer. Det bliver for pænt for nogle af de drivende kræfter, der ikke kan affinde sig med facaden. Dansk Front er igen og igen blevet kædet sammen med både åbenlys nazisme og vold. Blandt andet da talsmand Julius Børgesen blev anholdt og idømt otte måneders fængsel for ulovlig våbenbesiddelse og opfordring til vold. Til sidst gik den ikke længere, og i 2007 opløste netværket sig selv.

Når Dansk Front ikke holdt i længden, så er det fordi de blev stoppet. Der var ganske vidst interne problemer og magtkampe, men organisationen blev også bekæmpet udefra. Researchkollektivet Redox og flere større nyhedsmedier afslørede løbende organisationens medlemmer og deres udskjelser. Og ved en række lejligheder slog aktive antifascister til med sabotage mod netværkets møder, ligesom der blev mobiliseret modstand mod alle Dansk Fronts varslede arrangementer.

Selvom tonen var ekstraordinær hård i 2006, så kan tilbagegangen efter krisen ikke tolkes som et udtryk for en aftagende højredrejning. Tilslutningen øges hos både Pia Kjærsgård og Jonni Hansen, og de drivende kræfter fra Dansk Front er i dag involveret i nye projekter i forsøget på at favne alle dem imellem. Igen er budskabet pakket ind i formuleringer, der til forveksling ligner Dansk Folkepartis retorik. De beskriver typisk dem selv som "bekymrede danskere," der vil en anden udlændingepolitik.

Nettet er den nye naziborg

Siden slutningen af 1990'erne har det yderste højres samlingspunkter altovervejende været arrangementer i udlandet, private fester og fodboldstadionernes tribuner, hvor hooliganmiljøerne er blandt bevægelsens vigtigste hvervesteder. Kun ganske få gange har det yderste, militante højre i Danmark gennemført annoncerede arrangementer. I stedet har de satset på dybt hemmeligholdte, små demonstrationer og 'hit and run'-aktioner, som pludselige løbeseddelsuddelinger, ophængning af bannere og racistisk graffiti-hærværk. Hovedårsagen til denne strategi er uden tvivl, at de stadig møder massiv modstand, hvis vi antifascister får mulighed for at mobilisere. Den antifascistiske bevægelse har altså fortsat godt fat i de højreekstreme bevægelser, heldigvis. I begyndelsen af det nye årtusinde fandt det yderste højre sit nye samlingssted på internettet, hvor deres propaganda – trods racismelovgivningen – er næsten umulig at stoppe. Bevægelsen rykkede online, med Dansk Front

i spidsen, og gjorde nettet til det primære møde- og hvervested for fascistiske kræfter. Her er det nemt at være anonym, så bagmændene kan lettere opretholde den ønskede illusion om at de 'bare' er tilfældige indvandrerskeptiske borgere, der leder efter ligesindede, at diskutere med.

Men nettet er også uforpligtigende og huller. Det egner sig derfor meget dårligt til hemmelighedskræmmeri, og ved flere lejligheder er aktioner og møder blevet opsnappet og forhindret af antifascister. Ofte ved omtalen alene, men også ved aktive indsatser.

Frem i lyset

Det har betydelige personlige og sociale konsekvenser, at blive offentligt kendt som aktiv fascist. I mange tilfælde er den mest effektive strategi mod højrefløjens aktiviteter, at få dem bragt frem i lyset, og det yderste højres frem- og tilbagegang har derfor altid været fulgt tæt. I Danmark primært af den livslange antifascist Erik Jensen og foreningen Demos og siden 2005 også af det allerede omtalte Researchkollektivet Redox. Selvom Redox' formål ikke formelt er at bekæmpe det yderste højre, så har deres arbejde uden tvivl været yderst skadeligt for bevægelsen, og gruppens hjemmeside redox.dk med omfattende baggrunds- og faktamateriale om højrefløjen er en vigtig modvægt til fascisternes propagandahjemmesider.

Det er ikke kun Redox, der har leveret modstand mod den fascistiske indmarch på internettet. Højreportalen danskfront.dk blev blandt andet lagt ned af hackere flere gange, og aktivister satte med succes ind, for at afsløre og forhindre højreorienteret propagandaaktivitet på hjemmesiden Arto, hvor børn fra 12 år mødes. Antifascistisk Aktion har også lanceret Exitgruppen, der hjælper aktive fascister, der gerne vil trække sig ud af det højreorienterede miljø. Det er blot et par eksempler. Det ekstreme højre er ikke fredet på nettet.

Fortsat en trussel

Der er ingen tvivl om, at det absolut ikke står

slem til i Danmark, sammenlignet med vores nabolande. Det yderste højre står ikke særligt stærkt, men deres rekrutteringspotentiale er stort. Ikke mindst nu, hvor den internationale økonomi er i krise, og tusinder af mennesker mister deres job. I en sådan situation kan der nemmere opnås opbakning omkring en "Eget folk først"-politik, som DNSB udtrykker det. Trods det nazistiske ophav, opsummerer parolen den nationalistiske indstilling, der præger de fleste folketingspartier i dag. Og historien er rig på eksempler på, at fascistiske bevægelser har udnyttet kapitalismens kriser til at udbrede en nationalistisk og racistisk mentalitet. Både med dette mål i sig selv, men også som et forsvaret for netop den kapitalisme, der forårsager kriserne.

Det kan derfor give anledning til bekymring, at der ikke længere er den samme erfaring som tidligere, med storstilede antifascistiske mobiliseringer, som i Kværs, Kollund og Nørresundby, hvor brede folkelige protester fik lukket naziborgene, eller som dem, der satte en stopper for 1990'ernes nazistiske marcher. Der kan meget hurtigt blive brug for lignende mobiliseringer, hvis Danmarks yderste højre fortsat skal holdes i skak.

De seneste år har et nyt bredt og aktivistisk miljø imidlertid set dagens lys, med fokus rettet mod den racistiske og diskriminerende politik, der føres af et bredt flertal i Folketinget, anført af VKO-blokken. I 2009 voksede bevægelsen voldsomt i forbindelse med modstanden mod deportationerne af de afviste irakiske asylansøgere. Der er ingen tvivl om, at der umiddelbart står mere på spil i denne kamp, men der kunne med fordel arbejdes for at samle de mange antiracistiske, i en antiracistisk bevægelse, der konfronterer racismen i alle dens afskygninger. Så længe højredrejningen fortsætter vil der blive mere rum til både racistisk lovgivning og gademobilisering fra militante fascistiske grupper.

Artiklen er skrevet af Projekt Antifa.
Læs mere på projektantifa.dk

KAMPEN FOR RETTEN TIL ET VÆRDIGT LIV

MSTS, O Movimento dos Sem Teto - Salvador (Bevægelsen af dem Uden Tag - Salvador) kæmper for retten til 'det gode liv' (a Bem-Vida) - et værdigt liv på lige fod med andre. MSTS forstår, at dette ikke kan lade sig gøre uden en ændring i det politiske klima og et anderledes syn på rettigheder og diskriminerede grupper i samfundet.

Rose Munk Heiberg Hansen

En beboer i besættelsen Escada vasker op i vandet, som de har lagt ud i små rør oven over jorden. Foto: Rose Munk Heiberg Hansen

Jeg boede i Salvador, i den nordøstlige brasilianske region Bahia, hele 2008. Gennem en ven lærte jeg Joquielson fra MSTs, bosat i Cidade de Plástico at kende, og jeg tog siden ud og besøgte ham og andre fra MSTs mange gange. Cidade de Plástico ligger et godt stykke udenfor centrum i Salvador i bydelen Periperi og er et større areal, end man umiddelbart får indtryk af, når man kommer ind ad hovedporten, der afgrænser besættelsen. I dette besatte område bor der omkring 330 familier, som alle bor i mere eller mindre faldefærdige skure lavet af plastik og træ, heraf navnet 'Plastikbyen'. Et par hundrede meter længere oppe ad hovedvejen, som løber langs Cidade de Plástico, finder man Escada, som er et andet besat område. Begge disse områder har været besat siden 2005 og er nogle af de tidligste besættelser i Salvador. Bydelen Periperi tæller i alt fem besatte områder, som kommunikerer internt og har et godt netværk.

MSTs starter som bevægelse

I 2003 blev Entrada Velha, et område beliggende tæt ved Salvadors lufthavn besat. Da området efter nogle måneder blev ryddet af politiet trods omfattende protester, fandt beboerne andre steder at slå sig ned. Cidade de Plástico blev besat og kom til at fungere som det første længerevarende besatte område i

byen. Da interessen og behovet for at besætte for at få tag over hovedet voksede efter Cidade de Plástico-besættelsen, blev området længere oppe ad vejen besat - det område der i dag hedder Escada. Siden er utallige besættelser fulgt efter, både i bygninger midt i centrum af Salvador og længere ude mod forstæderne i små huse eller på tomme grunde, hvor de selv bygger huse. I dag er der mellem 20 og 30 besatte områder i Salvador og der bor mellem 10 og 1000 familier i hvert besat område.

Hvem er MSTs?

MSTs definerer sig som en del af MSTB (O Movimento dos Sem Teto - Bahia), som er en bevægelse som favner alle by-bevægelserne i regionen Bahia i det nordøstlige Brasilien. MSTs gør antallet af beboere op i familier og ikke i antal individer, hvilket gør det svært præcis at sige, hvor mange der er en del af bevægelsen. 70-80 % af bevægelsen er enlige mødre med børn. MSTs tæller næsten hundrede procent sorte, på grund af racismen, som lever i bedste velgående i Salvador og resten af Brasilien. Størstedelen af indbyggerne i Salvador er sorte, men trods det, er det stadig dem, der påvirkes mest af den ulige fordeling af rettigheder i samfundet. Siden den portugisiske kolonialisering af landet i 1500-tallet, er det fortsat de hvide og de lyseste i Salvador,

”Når mange forskellige rettigheder bliver én nægtet, begynder man at føle sig som en del af bevægelsen og ikke kun af fællesskabet i det besatte område man er tilknyttet.

der sidder på magten. Joquielson forklarer det, som noget, der blandt andet er med til at skabe sammenhørighed i MSTs som bevægelse:

”Når mange forskellige rettigheder bliver én nægtet, begynder man at føle sig som en del af bevægelsen og ikke kun af fællesskabet i det besatte område man er tilknyttet. De rettigheder, som vi bliver nægtet, er for eksempel retten til sundhed og hospitalspleje, transport og lignende ting man ikke kan opnå uden en adresse.”

Bevægelsen bliver, som samlet gruppe, udsat for diskrimination på de helt basale områder, der udgør grundlaget for at leve et værdigt liv og føle anerkendelse fra samfundets side. Joquielson mener, at dette pres ude fra og den sociale ulighed i samfundet generelt har skabt bevægelsen og stadig i dag former sammenholdet og øger den kollektive bevidsthed.

De besatte områder

Jeg har besøgt otte besatte områder i Salvador, som alle har deres specifikke problemer med eksempelvis elektricitet, skolegang, mad og vand i hverdagen. Dog er der mange problemer, som gælder for dem alle. Diskrimination i form af racisme, bevægelsens problemer med at nå de større mediers sendeflade og det enorme narkomarked, som giver politiet legitimitet til at opføre sig mere eller mindre som det passer dem, når det gælder MSTs. Da vi var på besøg i et af de besatte områder i Periperi, fortalte koordinatoren om tre unge drenge, som var blevet skudt af politiet inde på området om natten ugen forinden. Politiet havde ikke anden kommentar til det, end at

de dræbte var involveret i narkokriminalitet. Man hørte på intet tidspunkt om hændelsen i medierne eller uden for MSTs-områderne. Koordinatoren fra området fortalte, at politiet ofte trænger ind på området og enten anholder eller skyder beboere - som oftest unge mænd.

Lula, Brasiliens nuværende præsident, gik til valg på utallige løfter til bevægelser som MST (de jordløses bevægelse i Brasilien), MSTs, MSTB og andre lignende bevægelser. Løfter som legalisering af områderne, opkøb af grunde til de fattigste i samfundet og adgang til lægehjælp. Siden er stort set ingen af disse løfter blevet indfriet. Heller ikke byrådet i Salvador er interesseret i at se hvad der foregår i Periperi eller de andre områder.

Separatisme i MSTs – Guerreiras Sem Teto

MSTs består som nævnt af mellem 70-80% kvinder, og nogle af dem har derfor dannet en separatistisk bevægelse i MSTs i løbet af de sidste år. Vanesca er koordinator for Guerreiras Sem Teto (Kvindelige krigere/kæmpere uden tag). Hun så sig nødsaget til at flytte fra Cidade de Plástico, da myndighederne blev meget interesserede i hende, idet hun ind i mellem udtalte sig til medierne. Det er endnu ikke hovedparten af kvinderne som er del af Guerreiras Sem Teto, men Cidade de Plástico huser eksempelvis et separatistisk kooperativ, som producerer skildpadder, der laves ud af genbrugspapir og klister og sælges på gaden. Dette initiativ blev startet i samarbejde med en svensk organisation, som løbende har haft kontakt med MSTs. Udover dette, skulle cirka 15 kvinder mødes, for at lære at lave elektrici-

”Lula, Brasiliens nuværende præsident, gik til valg på utallige løfter til bevægelser som MST (de jordløses bevægelse i Brasilien), MSTS, MSTB og andre lignende bevægelser... Siden er stort set ingen af disse løfter blevet indfriet.

teten i områderne, så der var flere hænder om arbejdet. Dette var i slutningen af 2008, lige inden jeg rejste fra Salvador.

Organisering og politisering af MSTs

Hvert besat område har en koordinator eller organisator, som er hovedansvarlig for kommunikationen udadtil, om det så er pressen, til konferencer eller til de andre besatte områder. I de områder, der er tæt beliggende er det ikke et problem, men det er en større udfordring at få alle besættelser til at have en organisator og at udvikle kontakten mellem områderne. Udadtil, rettet mod eksempelvis befolkningen, er MSTs ikke særlig synlige og slet ikke for verden uden for Brasilien, eftersom alt foregår på portugisisk. Mange organisatorer i MSTs er bevidste om disse mangler og arbejder på hvordan de kan få en mere flydende kommunikation i gang. Udviklingen i MSTs går i øjeblikket imod en mere samlet, politisk bevidst og aktiv bevægelse. Siden midten af 2008 har MSTs haft "besættelses-stop", hvilket betyder, at de ikke besætter flere områder og bygninger, inden de har fået mere samling på sig selv og hinanden som bevægelse og hvor de gerne vil hen. Det politiske aspekt fylder gradvist mere og mere i MSTs og flere og flere i bevægelsen bliver klar over, at det er det omkringliggende samfund der diskriminerer dem og fratager dem de rettigheder, som andre borgere i Salvador besidder. Derfor er det også vigtigt at handle kollektivt som en hel bevægelse med fælles politiske mål. Efterhånden som MSTs samles og organiseres mere og mere som bevægelse, kommer de også mere i kontakt med andre lignende sociale bevægel-

ser – navnlig i Sydamerika. I sommeren 2008 fandt en stor konference sted i Rio de Janeiro, hvor mange bevægelser var inviteret, bl.a. MST, bevægelser der minder om MSTs fra andre brasilianske byer og endelig organisationer og bevægelser fra nabolandene. Joquielson fra MSTs repræsenterede Salvador på konferencen. Konferencer som denne afholdes med mellemrum og MSTB har ligeledes afholdt to kongresser i Salvador i 2005 og 2008, hvor der blev diskuteret rettigheder, diskrimination, vold, køn og andre lignende spørgsmål. Disse konferencer har også politikere og tilhørere ude fra repræsenteret. MSTs har lavet fire "moduler", som fungerer som en slags politisk manifest for bevægelsen. De handler blandt andet om kollektivitet, økonomi og køn. Derfor vokser håbet om, at MSTs udvikler sig til at være en bevægelse, som i højere grad anerkendes af offentligheden og får en stemme i medierne – også udenfor Brasilien.

MSTs kæmper på mange fronter, og der vil altid være dem, der kæmper praktisk og mener, det vigtigste er om elektriciteten fungerer, om der er vand og om skolens lokaler er bygget færdige, og de mere teoretisk indstillede, der mener, det essentielle er at oplyse om bevægelsens eksistens og forme den politiske bevidsthed både indadtil og udadtil. I MSTs er udviklingen nu interessant, netop fordi disse to retninger mødes og langsomt smelter sammen til en hel bevægelse.

Rose Munk Heiberg Hansen er medlem af
Internationalt Forums nystartede Brasiliens gruppe

"ARBEJDERNE MÅ STÅ

I starten af november 2009 fik Internationalt Forum besøg af de to filippinske fagforeningsaktivister, Tess Diouquna og Elmer "Bog" Labog, fra fagforeningen Kilusang Mayo Uno (1.

Maj Foreningen). Under deres korte besøg i Danmark nåede de at besøge Enhedslistens Frank Aaen og fagforeningen 3F-Kastrup. På et velbesøgt cafémøde i Solidaritetshuset fortalte de om KMU og de filippinske arbejderes situation.

Irene Clausen

Hver dag udvandrer omkring 4000 personer fra Filippinerne, som på den måde er verdens tredjestørste "leverandørland" af immigranter. På trods af at Filippinerne råder over rige naturressurser, er der stor fattigdom i landet. Det hænger sammen med den koloniale fortid, det regerende korrupte USA-støttede Arroyo regime og at en lille filippinsk overklasse kontrollerer landets rigdomme.

Det fortalte de to filippinske fagforeningsaktivister Tess Diouquna og Elmer "Bog" Labog, der er henholdsvis international sekretær og formand i fagforeningen KMU. Ifølge Elmer og Tess så er tendensen, at folk rejser ud på grund af fattigdom og forfølgelse. De fleste rejser ud til ufaglærte lavstatus jobs, men også faglærte forlader landet. USA har stor mangel på sygeplejersker og importerer filippinske sygeplejersker en masse. Til Europa importeres unge filippinske piger, der bliver ansat som au

pair under slavelignende forhold.

Arbejderne i andre lande ser de filippinske immigranter, der er vant til de meget lave lønninger, som konkurrenter. KMU arbejder for at migrationsarbejderne bliver integreret i arbejderbevægelsen i "modtagerlandet" og dér arbejder efter de gældende overenskomster. Arbejderne må stå sammen uanset nationalitet, mente Tess og Elmer. Men business sektoren verden over elsker at få masser af billig og "lydig" arbejdskraft. Det tvinger lønnen i modtagerlandet ned. "Vi er aktive i kampen mod udnyttelse af immigranter – i hele den kapitalistiske verden", lød det fra Tess og Elmer.

KMU – et antiimperialistisk fagforbund

KMU har mellem 225-300.000 medlemmer og er ifølge Tess og Elmer det mest progressive af Filippinerne's ni fagforbund. KMU blev dannet i 1980'erne hvor kampen mod diktatoren

SAMMEN UANSET NATIONALITET"

Marcos var på sit højeste. KMU står for en klar antiimperialistisk politik og beskæftiger sig både med traditionelle faglige krav som løn og arbejdsforhold og med politiske krav. KMU har med held organiseret store folkestrejker hvor det er lykkedes at inddrage ikke kun de organiserede arbejdere, men store dele af befolkningen. Man organiserer The Urban Poor (de fattige i byerne) som man mener er vigtige allierede i den fagpolitiske kamp. KMU har kæmpet mod stigende oliepriser, imod privatiseringer, imod USA's militære tropper i landet og ikke mindst imod Verdensbankens og IMF's privatiseringsprogrammer. KMU har vundet mange sejre og nyder stor respekt i befolkningen. Men problemet er, ifølge Tess og Elmer, at kun godt 10% af de filippinske arbejdere er medlem af en fagforening. Derfor har selve organiseringsarbejdet høj prioritet hos KMU.

Et særligt aspekt ved KMU er den høje prioritering af kvindespørgsmålet. Man gør meget for at organisere og aktivere arbejderkvinderne. KMU har taget spørgsmål op som ligeløn, sexchikane på arbejdspladsen og trafficking (kvindehandel). Og har protesteret over arbejdsgivernes ønske om graviditetstest ved ansættelse.

Indtil nu er 92 KMU-ledere blevet dræbt men ingen er blevet stillet til ansvar for drabene. KMU anklager Arroyo-regimet og de multinationale selskaber for at stå bag de mange drab. KMU arbejder på at få igangsat uafhængige undersøgelser og finde frem til de ansvarlige, blandt andet ved at rette henvendelser til ILO, den internationale arbejderorganisation.

Arroyo vil genvælges

Den 10. maj 2010 er der valg til præsidentposten og guvernørposterne i Filippinerne. Tess og Elmer fortalte, at der ofte sker en lille reduktion i antal mord og forsvindinger op til et valg i Filippinerne, og at valgsituationen giver lidt mere plads til ytringer og politisk propaganda. Det skyldes at regimet ønsker støtte fra arbejderbevægelsens mange millioner vælgere. Gloria Arroyo-Macapagal blev i 2001 valgt som præsident med opbakning fra en bred vifte af big business-folk, den katolske kirke og konservative politiske bevægelser – og naturligvis godkendt af "godfather" USA. Præsident Arroyo ønsker at fortsætte. Siden Arroyo kom til magten i 2001, er der begået over 800 mord, herunder 51 massakrer. Ikke en eneste person er blevet kendt skyldig i disse drab. Når Arroyo på et tidspunkt forlader præsidentembedet, ligger der en masse korruptionssager mod hende og venter på at blive gennemført.

Tess og Elmer afsluttede deres oplæg med at opfordre folk til at rejse til Filippinerne i maj 2010 og fungere som valgobservatører.

Tess Diouquna (tv) og
Elmer "Bog" Labog (th)
Foto: Irene Clausen

MASSAKRE I M

Tre uger efter besøget (se forrige artikel) fandt der en grusom massakre sted i Maguindanao provinsen i den autonome region Mindanao, som modsagde Tess' og Elmers håbefulde udtalelser om nedtrapning af vold op til valgdagen. 57 mennesker blev dræbt af 'gunmen' fra paramilitære enheder. Massakren er et eksempel på hvordan private hære bruges af gamle familiedynastier i kampen om magten i det semi-feudale Filippinerne.

Irene Clausen

Ishmael Manguidadatu, der er viceborgmester i byen Buluan i Maguindanao, fik den 23. november om morgenen et telefonopkald fra sin kone Ganalyn, der fortalte at mindst 100 'gunmen' holdt hende som gidsel. Mandag aften blev hendes og 56 andre lig fundet. Der var tale om drab på en delegation der skulle anmelde Ishmael Manguidadato som kandidat til guvernørposten og dermed udfordre den herskende Ampatuan-klan. Delegationen bestod foruden Ganalyn Manguidadatu af politikere fra oppositionen, journalister og advokater.

Ampatuan-klanen har i årtier regeret over den autonome region Mindanao og blandt andet siddet på guvernør- og borgmesterposter. De har opretholdt deres krigsherre-position gennem tætte forbindelser til Arroyo-regimet og har leveret et stort antal svigagtige stemmer ved de seneste valg og dermed bidraget til at sikre Arroyo hendes position. Derfor får de lov til at undertrykke og udbytte lokalbefolkningen og på brutal vis knuse enhver opposition med væbnet magt.

Guvernørens søn anklages for massedrab

Alt tyder på at massakren blev begået af Ampatuan'erne i samarbejde med private hære

for at forhindre Ishmael Manguidadatu i at fratage dem guvernørposten. Myndighederne har sigtet Andal Ampatuan junior for at stå bag massakren, søn af den siddende guvernør Ampatuan senior. Andal Ampatuan havde planer om ved valget til næste år at overtage farens guvernørpost.

Vidner har genkendt Andan Ampatuan som en af gerningsmændene. Alt tyder endvidere på at politi, militær og private hære var involveret. Man har fundet våben med tilknytning til hæren og militæret. Ofre for massakren var hovedsageligt folk fra den politiske opposition og journalister (28 dræbte) og advokater. Reporters without Borders har meddelt at det er den største massakre på journalister nogensinde.

Oplan Bantay Laya og USA's krig mod terror

Det er dog ikke kun interne filippinske magtinteresser som er på spil i denne massakre. Også "krigen mod terror" er involveret. Det var USA der dikterede at Arroyo skulle vedtage og gennemføre den nationale interne sikkerhedsplan 'Oplan Bantay Laya' som led i USA's krig mod terror. Oplan Bantay Laya legitimerer brugen af både de regulære væbnede styrker, politiet og de paramilitære grupper af Ampatuan-typen

MAGUINDANAO

med henblik på at "opretholde nationens sikkerhed". Og skaber hermed grobund for, som i Ampatuan-massakren, at dræbe politiske rivaler.

USA har været meget aktiv i bestræbelserne på at oppiske den filippinske statsterror og overvågning af oppositionen under påskud af kampen mod kommunismen og "den muslimske fare".

USA har leveret militært udstyr, træning og rådgivning til det filippinske regime og har selv udstationeret militære enheder i Mindanao. USA betragter Filippinerne og især Mindanao som en vigtig strategisk base for sine interesser i Sydøstasien.

US-AID har sponseret store dele af infrastrukturen på Mindanao – med henblik på at yde transport og anden støtte til USA's militære operationer og investeringer i regionen.

Arroyo-regeringen erklærede i første omgang provinsen Maguindanao i undtagelsestilstand, men dette blev den 4. december

opgraderet til martial laws, det vil sige de facto militærregime med ophævelse af de civile politiske rettigheder (martial laws er et levn fra Marcos-tiden, red.). Kort tid efter blev martial laws ophævet, mens der fortsat er undtagelsestilstand i flere provinser. Rygter vil vide at Arroyo med indførelsen af martial laws ville teste sin opbakning i parlamentet forud for valget i 2010.

Arroyo kræver de skyldige for massakren straffet og har allerede gennemført hundredvis af arrestationer. KMU formand Elmer Labog har udtalt at hvis der er en ting man kan være sikker på så er det at ingen vil blive straffet for massakren. "Det står klart", fastslår Labog, "at Arroyo selv havde tænderne i massakren i Maguindanao".

Valget i maj 2010 vil vise om Arroyo og hendes klanvenner denne gang gik for vidt.

Selvom Filippinerne i 1948 formelt opnåede selvstændighed i forhold til kolonimagten USA, beholdt den tidligere kolonimagt sit greb om Filippinerne. Ved selvstændigheden blev der indgået en aftale om, at der skulle være frihandel mellem de to lande, og at USA skulle have samme ret som Filippinerne til økonomisk virksomhed og udnyttelse af naturressourcerne ("ligestillingsbeslutningen"). USA fik også ret til at udstationere militære baser på øriget Filippinerne i 99 år fremover. Nogle af aftalerne blev siden, efter folkeligt pres, revideret og indskrænket, i hvert fald på papiret.

Filippinerne har sjældent haft legale venstrefløjsorganisationer. Da det kommunistiske parti blev dannet i 1930, blev det straks forbudt. Men flere århundreders antikolonial kamp mod først kolonimagten Spanien (1565 - 1948) og siden USA har givet det filippinske folk lige så mange års erfaringer i frihedskamp, hvilket måske er en del af forklaringen på den altid skærpede klassekamp i Filippinerne. Denne kommer til udtryk i eksistensen af en lang række illegale bevægelser, hvoraf den største er det kommunistiske parti CPP og dets militære gren, guerillabevægelsen New Peoples Army. Og den kommer til udtryk i et voldsomt repressivt statsapparat der ikke kun benytter politi, militær og efterretningssvæsener i kampen mod oppositionen, men også anvender dødspatroljer. Filippinerne kommer ind på en andenplads når det gælder mord på politiske og faglige aktivister – efter Colombia som er nr. ét

Anmeldelse:

Israeli Apartheid – a Beginners' s Guide,

Ben White, Forord: John Dugard, Pluto Press, New York 2009

ISRAEL ER EN APARTHEIDSTAT

Israel er en apartheidstat, men ikke nødvendigvis på samme måde som Sydafrika. Israel har sin egen form for apartheid. Det er denne særlige zionistiske form for apartheid som journalisten Ben White beskriver i bogen "Israeli Apartheid – a Beginner's Guide" fra 2009.

Irene Clausen

I 1973 vedtog FN generalforsamling 'the International Convention on the Suppression and Punishment of the Crime of Apartheid' hvis formål var at præcisere hvilke forbrydelser der henhører under 'apartheid' og at forpligte medlemslandene til at bekæmpe apartheid.

FN opregner en række forbrydelser som hørende til apartheid af hvilke de vigtigste ifølge bogen er:

- at nægte en bestemt gruppe mennesker ('race') retten til liv og personlig frihed, ved at udsætte dem for grusom umenneskelig behandling eller straf
- at lave lovgivning for en bestemt gruppe mennesker ('race') der skal forhindre denne i deltagelse i landets politiske, sociale, økonomiske og kulturelle liv, herunder retten til at forlade eller vende tilbage til landet, retten til statsborgerskab, opholdstilladelse og bevægelsesfrihed
- enhver forholdsregel, herunder lovgivning, der har som formål at splitte befolkningen op efter 'race'-linjer ved skabelsen af reservater og ghettoer ...og ved ekspropriering af jordejendom,

Alle disse forbrydelser gør staten Israel sig skyldig i, både i forhold til det palæstinensiske mindretal (20%) inde i staten Israel og i forhold til palæstinenserne på Vestbredden og i Gaza.

Hovedskellet i den israelske apartheid går mellem jøder og ikke-jøder. Israel er ikke en stat for alle sine borgere, men en stat for alverdens jøder. Derved er Israel en stat hvor flertallet af dens borgere ikke bor inden for landets grænser. Til gengæld udsættes de ikke-jødiske borgere inden for 1948-grænserne (staten Israel) for gennemført diskrimination – eller apartheid. Det sker gennem systematisk røveri af palæstinenserens jord, gennem ødelæggelse af deres huse, ved i finanslovene at bevilge mindre offentlige midler til områder med tæt palæstinensiske befolkning, osv. Når Israel foretager sine systematiske forbrydelser, f.eks. røverier af palæstinenserens jord, sker dette ikke i det israelske parlament Knessets navn, men gennem diverse magtfulde zionistiske organisationer som The Jewish National Fund. Det er nemlig lykkedes Israel at opbygge en slags dobbeltstruktur hvis formål ifølge bogen er at lægge et røgslør over apartheid-

”Denne bog er let at gå til Og den er en virkelig god guide!” – professor Ilan Pappé.

politikken. Altså at have parallel-organer til at tage udemokratiske eller racistiske beslutninger, men i klar overensstemmelse med statens ønsker. Dette system blev allerede skitseret af den fremsynede zionist Theodor Hertz i hans bog ”Jødestaten” tilbage i starten af det forrige århundrede

Et grundlæggende problem for staten Israel er det demografiske spørgsmål, altså frygten for at der skal blive et palæstinensiske flertal i staten Israel. Dette forsøger Israel at forhindre gennem vedtagelsen af racistiske love der skal forhindre palæstinensere i at vende tilbage til Israel. Det gjorde man efter fordrivelsen af palæstinenserne i 1948, og det gør man den dag i dag. Hvis f.eks. en israelsk palæstinensisk kvinde gifter sig med en palæstinenser fra de besatte områder, så kan hun ikke få ægtefællen med ind i Israel. I Israel taler man helt åbenlyst om ’den demografiske trussel’ hvilket i sig selv er dybt racistisk.

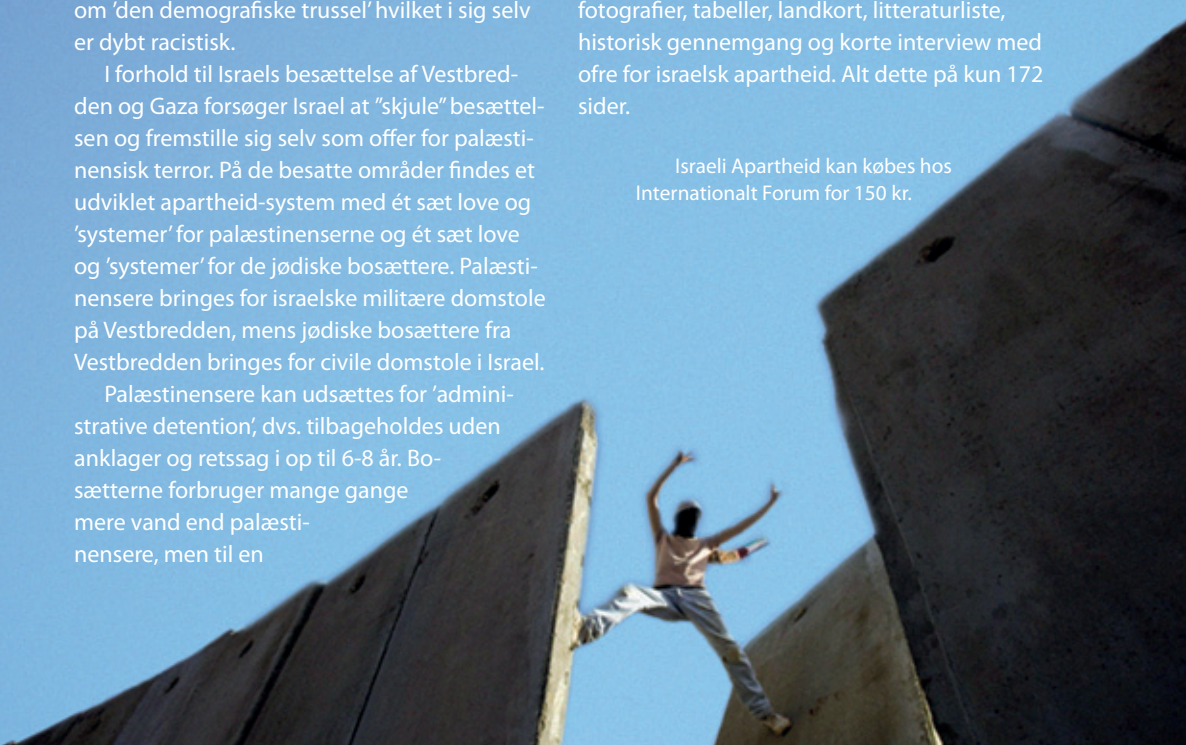
I forhold til Israels besættelse af Vestbredden og Gaza forsøger Israel at ”skjule” besættelsen og fremstille sig selv som offer for palæstinensisk terror. På de besatte områder findes et udviklet apartheid-system med ét sæt love og ’systemer’ for palæstinenserne og ét sæt love og ’systemer’ for de jødiske bosættere. Palæstinensere bringes for israelske militære domstole på Vestbredden, mens jødiske bosættere fra Vestbredden bringes for civile domstole i Israel.

Palæstinensere kan udsættes for ’administrative detention’, dvs. tilbageholdes uden anklager og retssag i op til 6-8 år. Bosætterne forbruger mange gange mere vand end palæstinensere, men til en

pris der er mange gange billigere end den pris palæstinenserne skal betale for samme slags vand. Der er særlige veje for bosætterne som palæstinenserne ikke må benytte.

Det er en fantastisk nyttig guide som journalisten Ben White har skrevet (også selvom denne anmelder ikke er enig i hans ’løsningsforslag’). Han har læst stort set alt hvad der er skrevet om Israels apartheid og Palæstina-Israel konflikten. Det formidler han på en klar og letlæselig facon så bogen kan fungere som et vigtigt redskab i Palæstina solidaritetsarbejdet. Netop styrkelsen af solidaritetsarbejdet har forfatteren øje for når han i slutningen af bogen opremser en række internationale solidaritets- og boykot Israel organisationer. Bogen har forord af John Dugard, FN’s tidligere Special Rapporteur i de besatte palæstinensiske områder. Bogen rummer endvidere ordlister, fotografier, tabeller, landkort, litteraturliste, historisk gennemgang og korte interview med ofre for israelsk apartheid. Alt dette på kun 172 sider.

Israels Apartheid kan købes hos
Internationalt Forum for 150 kr.

GAIA SØGER REDAKTIONSMEDLEMMER!

Så er det med at spidse blyanten, pudse katedralinsen og opdatere softwaren. Den nuværende GAIA-redaktionen har brug for nye, friske kræfter. Har du lyst til at blive en del af redaktionen, og kan du skrive eller oversætte artikler, tage billeder eller lave grafisk design, så send os en mail på: gaia@internationaltforum.dk

GI' EN SKÆRV TIL FIGHTERS + LOVERS

DET KAN KOSTE DYRT AT STIKKE SNUDEN FREM. MEN NOGLE TING SKAL BARE SIGES, UANSET PRISEN.

I 3 ÅR HAR FIGHTERS+LOVERS LAVET T-SHIRTS, PARFUMER OG MUSIKUDGIVELSER FOR AT RÅBE OP OM URIMELIGE TERRORLOVE, DER GNAVER I VORES FRIHEDSRETTIGHEDER.

NU ER SEKS MEDLEMMER AF FIGHTERS+LOVERS BLEVET IDØMT SAGSOMKOSTNINGER PÅ Knap 900.000 KRONER I DEN MEGET OMTALTE "T-SHIRTSAG".

VI TAGER DET SOM EN KOLLEKTIV UDFORDRING. OG UDFORDRINGER TÅR VI IMOD MED KYSHÅND.

DU KAN STØTTE OP VED AT:

OPRETTE EN MÅNEDLIG OVERFØRSEL PÅ EKSEMPELVIS 50 ELLER 100 KRONER TIL KONTO NR: 8411 - 4123268 (FÆLLESKASSEN)

INDBETALE ENGANGSBELØB TIL OVENNÆVNTE KONTTO

SPREDE BUDSKABET OM INDSAMLINGEN TIL VENNER OG BEKENDTE LAV ET STØTTEARRANGEMENT - MÅSKE ET LOPPEMARKED ELLER ET KINESISK LOTTERI?

INTERNATIONALT FORUM ER EN SOLIDARITETSORGANISATION, DER STØTTER DE FOLKELIGE KRÆFTER, SOM KÆMPER MOD UNDERTRYKKELSE OG UDBYTNING OVER ALT I VERDEN. DET KAN VÆRE JORDLØSE BØNDER I BRASILIEN, OPRØRERE I COLOMBIAS BJERGE, POLITISKE AKTIVISTER I KURDISTAN, INDIANSKE KVINDER I CHIAPAS ELLER ASYLANSØGERE I EUROPA. SOM VERDEN SER UD I DAG, BLIVER RESSOURCERNE STADIG MERE ULIGE FORDELT. MENS RIGDOMMEN KONCENTRERES PÅ FÆRRE OG FÆRRE HÆNDER, LEVER MILLIARDER AF MENNESKER I FATTIGDOM OG ELENDIGHED. POLARISERINGEN OG UNDERTRYKKELSEN VOKSER IKKE KUN I DEN SÅKALDTE TREDJE VERDEN, MEN OGSÅ I EUROPA OG USA. SAMTIDIG OPNÅR DE TRANSNATIONALE SELSKABER STØRRE OG STØRRE POLITISK OG ØKONOMISK INDFLYDELSE. DEN GLOBALE DAGSORDEN SÆTTES PÅ UDEMOKRATISK VIS ISÆR I USA, EU OG JAPAN OG I DERES LOGER: FN'S SIKKERHEDSRÅD, G8, VERDENSBANKEN, IMF, NATO OG WTO. DERFOR ER INTERNATIONALT FORUM EN ANTI-IMPERIALISTISK ORGANISATION, DER FORSØGER AT BIDRAGE TIL KAMPEN IMOD DEN KAPITALISTISKE VERDENSDORDEN OG FOR EN GENSIDIG SOLIDARITET MELLEM FOLK VERDEN OVER.

MELD DIG IND PÅ INTERNATIONALTFORUM.DK/BLIVMEDLEM
ELLER KOM IND I BUTIKKEN I KØBENHAVN.

INTERNATIONALT FORUM
GRIFFENFELDSGADE 41
2200 KØBENHAVN N
TLF.: +45 35371889
INFO@INTERNATIONALTFORUM.DK
WWW.INTERNATIONALTFORUM.DK

SOLIDARITET
OVER GRÆNSER
MELLEM OPRØR

Afsender:
Internationalt Forum
Griffenfeldsgade 41
2200 København N

“

Der er stadig mange slag, der skal slås. Et af de vigtigste handler om den konfrontation, vi oplever, når indvandrere fra muslimske lande nægter at anerkende dansk kultur og europæiske normer.

Midt i vores eget land er der ved at udvikle sig parallelalderlige normer og tudemokratiske tankegange. Det kan vi ikke acceptere. Det er her, vi har kulturkampens nye front.

**Kulturminister Brian Mikkelsens tale ved
De Konservative landsmøde 2005.**

(Et par uger senere trykte Jyllandsposten Muhammed-tegningerne)